

Old Boy

Títol original: *Oldeuboi* **Direcció:** Park Chan-wook **Guió:** Park Chan-Wook, Jo-Yoon Hwang
Pais: República de Corea **Durada:** 124 min **Any:** 2003 **Gènere:** *Thriller* **Interpretació:** Choi Min-sik, Yoo Ji-tae, Kang Hye-jeong, Kim Byeong-Ok... **Música:** Jo Yeong-wook **Fotografia:** Chung Chung-hoon **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Reestrena a Espanya:** 24/01/2025
No recomanada per a menors de 18 anys
Versió original en coreà, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Dae-soo (Choi Min-sik) és un home corrent, casat i amb una filla, que un dia és segrestat sense raó aparent. Durant 15 anys Dae-soo roman tancat en una estranya habitació-presó, completament aïllat del món, amb un televisor com a única companyia. En ser alliberat, en condicions físiques i mentals precàries, i després de descobrir la mort de la seva dona i de la seva filla, estarà disposat a tot. Sense res a perdre, el seu únic objectiu serà recuperar-se per poder desentranyar el misteri i trobar el seu segrestador, que l'ha sotmès a un experiment tan pervers. El seu malson acaba de començar. (Sensacine)

CRÍTICA

Cinc dies per venjar-se

Un exquisit exercici formal protagonitzat per un home que ha estat tancat durant quinze anys i que després de ser alliberat, té cinc dies per complir la seva venjança.

El 1996, la revista *Futabasha Weekly Manga Action* va publicar 79 capítols de la sèrie coneguda com *Old Boy*. Escrit per Garon Tsuchiya i il·lustrat per Nobuaki Minegishi, el manga ens explica sobre un home anomenat Shinichi Gotō, el qual és segrestat durant deu anys [sic] i confinat en una presó privada de la màfia japonesa per després ser alliberat sense cap explicació. Gotō intentarà descobrir per què el van empresonar durant una dècada i buscarà els seus segrestadors per cobrar una venjança cruel.

El director sud-coreà Park Chan-Wook va decidir, el 2002, fer una "trilogia de la venjança", realitzant tres pel·lícules no connectades narrativament, però que giren al voltant de la venjança, la violència i la salvació. La primera va ser *Sympathy For Mr. Vengeance*, sobre un home sord que segresta una nena per pagar un trasplantament de ronyó per a la seva germana. La nena mor per accident i el pare cobra venjança.

La segona és precisament l'adaptació cinematogràfica en acció real i lliure del manga de Tsuchiya i Minegishi. El resultat és una estremidora història de venjança carregada de sexe, violència, escatologia, psicoanàlisi i una connexió molt forta amb la tragèdia grega.

Com que molts no l'heu vist, és millor no revelar-ne gaire. L'actor Min-Sik Choi és grandiosos com a Dae-Su Oh, un home agressiu i pocavergonya (amb una aparença molt similar a la de Charles Bronson de *Vengador anónimo*), que acaba sent empresonat en una habitació d'hotel amb un televisor ubicada al pis 7½ (una simpàtica picada d'ullet a *Being John Malkovich*). A les notícies es diu que ell ha estat acusat d'assassinar la seva dona. Quinze anys més tard, Dae-Su s'allibera i, igual que Gotō, el protagonista del manga intentarà descobrir per què el van segrestar i cobrarà una venjança brutal als seus segrestadors.

La cinta de Park Chan-Wook, inspirada també en *El conde de Montecristo* d'Alexandre Dumas, posseeix unes escenes no aptes per a persones sensibles. El primer que fa Dae-Su en sortir de la presó és anar a un bar de sushi i devorar un calamar viu (quatre animals vius es va empassar l'actor per a l'escena). I no em feu parlar de l'escena del martell i les dents!

Hye-Jeong Kang encarna Mi-Do, la cambrera del bar de sushi que porta l'exsegrestat a casa seva. Aquí Dae-Su té sexe salvatge amb la jove, amb la mateixa libido amb què es va engolir el calamar. Després apareix el segrestador misteriós (Ji-Tae Yu), que dona cinc dies a Dae-Su perquè descobreixi la seva identitat i és aquí on s'inclouen unes seqüències d'acció magistrals, uns ballets de sang (aquest martell!) que ens permeten veure d'on Chad Stahelski va treure molt del seu arsenal per a *John Wick* (per cert, Min-Sik Choi va fer totes les seves escenes sense dobles). Els secrets, revelats al final, farien posar vermell Sòfocles.

Així com a l'home blanc li encanta estereotipar la cultura negra (violència, gangsterisme i *hip-hop*), els occidentals tendim a estereotipar el cinema oriental com a filosòfic, profund i contemplatiu. No us equivoqueu. *Old Boy* és un exquisit exercici formal tan profund com l'esmentada *John Wick* i això no té res de dolent. Parlem d'un clàssic del cinema d'acció. No escolteu tots aquests xerraires que parlen de capes de significat. Estan sobreinterpretant.

La trilogia de Park Chan-Wook va culminar amb *Sympathy For Lady Vengeance*, que explica la història de Lee-Geum Ja, una dona que després de passar tretze anys i mig a la presó, decideix venjar-se del veritable autor del crim pel qual va ser empresonada. Les tres cintes són estupendes, però *Old Boy* és la millor de totes tres. [...]

André Didyme-Dôme - es.rollingstone.com

Oh Dae-su és un home de negocis coreà que un dia és segrestat i confinat durant anys en una cel·la on només hi ha un televisor. I, no obstant això, ignora per quina raó és allí... Segona part de la "trilogia de la venjança" de Park Chan-wook. (FilmAffinity)

<https://www.filmaffinity.com/es/film262430.html> aquesta crec que no diu suficient

Després de ser segrestat i empresonat durant 15 anys, Oh Dae-Su és alliberat i té 5 dies per trobar el seu segrestador. (IMDb)

https://www.imdb.com/es-es/title/tt0364569/?ref=ttfc_fc_tt molt curta

<https://www.fotogramas.es/noticias-cine/a45982745/oldboy-pelicula-coreana-park-chan-wook-curiosidades-aniversario/> super llarga, explica perquè es important la peli

<https://es.rollingstone.com/critica-oldboy-cinco-dias-para-vengarse/>

https://elpais.com/diario/2005/01/28/cine/1106866817_850215.html?event_log=oklogin del 2005

Una violenta i sorprenent catarsi

Premiada al passat Festival de Cannes amb el prestigiós Gran Premi del Jurat i guanyadora absoluta a Sitges, Old Boy resumeix en les seves troballes el perquè el cinema coreà s'està obrint pas imparablement a tots els mercats internacionals. Abans de res, els seus èxits: història que explica la sorprenent presó d'un home durant 15 anys (no s'inquiet el lector: això només ocupa una petita part de la primera meitat del film) i, més sorprenent encara, el seu sobtat alliberament i el començament (llavors, només aleshores) del seu veritable calvari, catarsi inclosa. Old Boy és una d'aquelles narracions en què sembla que tot el cinema és possible, que encara no s'hagués inventat res, que tots els camins de la dramàtúrgia cinematogràfica hi són per ser recorreguts.

O, per dir-ho més directament, que és una pel·lícula narrada sense lligams, sense pagar peatge als codis de gènere més triturats fets als EUA, a les convencions més gastades, a les sorpreses ordenades, ortodoxes i sense pretensions. És, com a conseqüència directa d'aquest robinsonisme narratiu, un producte inusual per als ulls occidentals, travessat per una pulsio de mort i destrucció, per una cruesa en l'escenificació del dolor que no és habitual entre nosaltres; En aquest sentit, el seu director, Park Chan-wook, ret homenatge a una altra tradició, l'oriental del cinema d'acció, encara que convenientment amanit amb la seva pròpia inventiva.

El que fa aquest director amb l'enquadrament és senzill i brutalment prodigiós per ser estrany i inesperat.

I arran del seu sorprenent desenvolupament, la pel·lícula sembla un camí sempre a punt de bifurcar-se, tot i que mai sabem on, ni amb quins personatges, ni com es resoldran les situacions que ens encarrega la fèrtil imaginació del seu màxim creador. Tot això, juntament amb un rerefons de violència que és comú a bona part del millor cinema coreà, i que sembla néixer d'un context social hipercompetitiu, en el qual els creadors semblen incòmodes amb la deshumanització de les persones, conforma el el millor d'una pel·lícula impactant i irrepètible.

Brutal desenllaç

La màxima trava que tenalla el film, no obstant, es revela abruptament en el seu brutal desenllaç, i no pot ser més descoratjadora: una resolució que, des del punt de vista moral, resulta atroç, però des del narratiu és senzillament un cop de gat, un d'aquells arranjaments que ens fan interrogar-nos sobre si va valer la pena tant de patiment per acabar amb una revelació alambinada, gairebé insubstancial. Tampoc no surten aquí més ben parades les dones, mers objectes de bescanvi entre els homes, sense que el director es prengui la molèstia, d'altra banda, d'indicar-nos el menor indici crític cap a aquesta actitud de les seves criatures masculines. Tot això retreu, sí, però no dinamita un film excepcional en tota l'accepció de la paraula, narrat amb fe cega en les virtuts del llenguatge cinematogràfic per un director ja molt conegut als festivals internacionals, però aquí un complet desconegut: hora és de arriscar-se a conèixer el seu cinema.

Casimiro Torreiro - elpais.com